

10. marec 2013 – Jozefova viera bez dôkazov

Potom odtiaľ odišiel a prišiel do svojej vlasti; jeho učeníci išli s ním. Keď nadišla sobota, začal učiť v synagóge. Počúvalo ho mnoho ľudí a s údivom hovorili: „Skade to má tento? Aká to múdrosť, ktorej sa mu dostalo, a zázraky, čo sa dejú jeho rukami?! Vari to nie je tesár, syn Márie a brat Jakuba a Jozesa, Júdu a Šimona? A nie sú tu s nami aj jeho sestry?“ A pohoršovali sa na ňom. Ježiš im povedal: „Proroka si všade uctia, len nie v jeho vlasti, medzi jeho príbuznými a v jeho dome.“ A nemohol tam urobiť nijaký zázrak, iba že vložением rúk uzdravil niekoľko chorých. A čudoval sa ich nevere. Potom chodil po okolitých dedinách a učil.

(Marek 6,1-6)

Dávali mu víno zmiešané s myrhou, ale on ho neprijal. Potom ho ukrižovali a rozdelili si jeho šaty - hodili o ne lós, kto si má čo vziať. Keď ho ukrižovali bolo deväť hodín. Jeho vinu označili nápisom: „Židovský kráľ.“ Vedno s nim ukrižovali aj dvoch zločincov: jedného napravo od neho, druhého naľavo. (A splnilo sa Písmo, ktoré hovorí: „Započítali ho medzi zločincov.“) A tí, čo šli okolo, rúhali sa mu; *potriasali hlavami* a vraveli: „Aha, ten, čo zborí chrám a za tri dni ho postaví. Zachráň sám seba, zostúp z kríža!“ Podobne sa mu posmievali aj veľkňazi a so zákonníkmi si hovorili: „Iných zachraňoval, sám seba nemôže zachrániť. Kristus, kráľ Izraela! Nech teraz zostúpi z kríža, aby sme videli a uverili.“ Ešte aj tí ho hanobili, čo boli s ním ukrižovaní.

(Marek 15,23-32)

Keď máme nejakého človeka radi, keď si nejakého človeka vážime, s radosťou a otvorenosťou prijímame aj to, čo nám hovorí, prijímame jeho životný štýl a myslenie. Ale keď nejakého človeka neprijímame, tak taký človek nám môže „hovoriť aj vo veršoch“, už dopredu sme uzavretí pred jeho slovami, pred jeho životným štýlom. Vnútorne prijatie druhého človeka je predpokladom prijatia aj jeho slov, jeho myslenia, jeho postojov. Prvá je osoba, potom je aj prijatie slov. Prijatie alebo neprijatie

osoby Ježiša Krista je spojivom medzi dvomi textami z Evanjelia svätého Marka, ktoré sme si prečítali. Obyvatelia Nazareta vedia o Ježišovi veľa informácií, poznajú jeho príbuzných. Ale tam to končí. Hoci ho poznajú, neprijímajú ho. Ich srdcia sú obalené pancierom nevery. Pancier nevery spočíva v neprijatí Ježiša ako osoby. Ježiš tam nemôže urobiť veľa zázrakov, lebo ich srdcia sú obalené neverou. Z reakcii obyvateľov Nazareta cítime chladný odstup od Ježiša. Sú si veľmi blízky pôvodom, ale vzdialení srdcom. Vidíme, ako je veľmi blízko viera a nevera, deliacou čiarou je srdce človeka, ktoré je buď opancierované alebo sa otvára pre Ježiša. Viera začína otvorením srdca pre osobu Ježiša, je odpoveďou na klopanie Ježiša, ktorý stojí pri dverách a klope. Buď Ježiša necháme predo dvermi – to je nevera alebo otvoríme a budeme s ním večerať – to je viera. Nazaretčania svojím postojom vyjadrujú: „Nič od teba nechceme.“ Veľkňazi a zákonníci pod krížom majú na Ježiša požiadavku: „Nech teraz zostúpi z kríža, aby sme videli a uverili.“ Táto ich požiadavka je vyjadrená ako výsmech. Človek môže žiadať zázrak, a pritom nemá v sebe ani kúsok viery. Ježiš neodpovedá na ich žiadosť, lebo veľkňazi a zákonníci ho neprijali ako osobu. Darmo by zostúpil, keď mali zavreté srdcia. Tak ako nemohol urobiť veľa zázrakov v Nazarete, tak isto nezostupuje z kríža, lebo tak Nazaretčania ako aj veľkňazi odmietajú jeho ako osobu. Kým neprijmem osobu, neprijmem ani zázrak.

Viera bez dôkazov. Ak neprijmem najväčší dôkaz, ktorým je osoba Ježiša Krista, neprijmem žiadny iný dôkaz, aj keby niekto vstal z mŕtvych. Prijatť Ježiša ako najväčší dôkaz. Vysvetlia nám to udalosti alebo postavy, ktoré predchádzajú texty, ktoré sme počuli. Ježišovu návštevu v Nazarete predchádza uzdravenie ženy trpiacej na krvotok a vzkriesenie Jairovej dcéry. A scénu výsmechu na kríži predchádza postava Šimona z Cyrény, ktorý Ježišovi nesie kríž. Tieto udalosti sú v kontraste s neverou

Nazaretčanov a s výsmechom veľkňazov a zákonníkov. Je tu žena trpiaca 12 rokov na krvotok. Ona si povedala: „Ak sa dotknem č len jeho šiat, ozdravím.“ Dotkla sa Ježišových šiat a bola uzdravená. Ježiš jej hovorí: „Tvoja viera ťa uzdravila.“ Jej viera je v tom, že prijíma osobu Ježiša, vidí v ňom toho, kto jej jediný môže pomôcť, lebo už minula celý majetok na mnohých lekárov, ktorí jej ešte pohoršili. Stačia mi Ježišove šaty, lebo tieto šaty sa dotýkajú Jeho svätého tela... Potom je tu Jairus, ktorý sa vrhne Ježišovi k nohám a hovorí mu: „Dcéra mi umiera. Poď, vlož na ňu ruky, aby sa zachránila a žila.“ Evanjelista Matúš to má ešte silnejšie opísané. Dcéra Jairusa už zomrela a ešte aj vtedy prichádza: „Pred chvíľkou mi zomrela dcéra, ale poď, vlož na ňu ruky a ožije.“ Skláňame sa pred takouto vierou... Už zomrela, ale ty, Ježišu, môžeš aj teraz niečo urobiť, ty máš moc aj nad smrťou... Kde začína viera Jairusa? V prijatí osoby Krista, uznáva a prijíma Ježiša, a preto ho prosí aj o ľudsky nemožnú vec. Možno Jairus ešte nevie presne zadefinovať Kristovo božstvo, ale celým svojím postojom vyjadruje, že Kristus pre neho nie je obyčajným človekom, obyčajným spolurodákom, ktorého poznám a poznám aj jeho príbuzných. Vyjadruje to aj tým, že sa vrhne Ježišovi k nohám alebo tým, že sa hlboko pokloní. Takáto poklona patrí Bohu... Jairus prijíma Ježiša, zavedie ho do svojho domu, až potom príde vzkriesenie. Najprv Ježiš vojde do jeho domu, potom vzkriesi jeho dcéru. Ježiš musí najprv vstúpiť do domu nášho srdca, aby nám mohol dať dôkaz pre našu vieru. A potom je tu Šimon z Cyrény. Píše sa, že ho prinútili. Nemajme mu to za zlé, veď komu by bolo príjemné niesť kríž so špinavým a znetvoreným človekom. Ale faktom je, že Šimon nesie kríž s Ježišom, má spoluúčasť na Ježišovom nesení kríža, nedištančuje sa od neho. Je nám príkladom prijatia Ježiša ako Osoby aj vtedy, keď nemá podoby ani krásy. Je v tesnej blízkosti Ježiša, keď mu je veľmi ťažko. Šimon na rozdiel od veľkňazov prijíma Ježišov kríž a je na

ceste k prijatiu kríža, ako najväčšieho dôkazu Božej lásky a múdrosti. Môžem žiadať dôkaz, môžem prosiť, ak prijímam najväčší dôkaz – osobu Krista.

Obyvatelia Nazareta sa pýtajú: „Vari to nie je to tesár?“ Matúš to má ešte viac zdôraznené: „Či to nie je syn tesárov?“ Ako tu nemyslieť na človeka, ktorého pokladali za Ježišovho otca... Tesár – Jozef. Evanjelisti Marek aj Matúš kladú do úst neveriacich Nazaretčanov odkaz na muža viery – Jozefa, tesára. On nám dopĺňa tú mozaiku viery už spomínaných postáv. Ešte skôr ako sa trpiaca žena dotkne Ježišových šiat, skôr ako Jairus prosí za svoju dcéru, skôr ako Šimon nesie kríž, je tu Jozef, ktorý prijíma Máriu, svoju manželku a v nej prijíma Ježiša, ktorý rastie pod jej srdcom. Aby mohli tí ostatní prijať Ježiša, bolo potrebné, aby najprv Jozef prijal Máriu a s ňou aj Ježiša. Preto Jozef stojí akoby na začiatku viery každého jedného z nás. Ak naša viera začína prijatím Krista, tak Jozef nám to ukazuje ako prvý. Jozef nemá dôkazy, ale prijíma ten najväčší dôkaz – prijíma Máriu, v ktorej sa Boh stal človekom. Prijatím Dieťaťa v Máriinom lone, prijatím tajomstva Vtelenia, je pre nás príkladom viery, ktorá nehľadá dôkazy, ale prijíma Dôkaz – Dieťa v lone Panny.

Grécky text nám odкрýva jednu slovnú hračku. Tesár sa povie *tékton* a dieťa sa povie *téknon*. Ide o familiárne oslovenie dieťaťa. Jozef je tesárom, ktorý prijal Dieťa. Je tesárom, ktorý prijal Božie Dieťa pod srdcom Márie. Prijatím Dieťaťa Ježiša je nám tento svätý Tesár nádherným príkladom toho, čo je nevyhnutné pre našu vieru – prijatie Ježiša, otvorenie dvier svojho srdca pre neho. Zároveň nás učí, že len keď budeme ako deti, môžeme prijať Dieťa Ježiša. Viera začína v srdci dieťaťa, teda v pokornom srdci. Otvorme dvere srdca Ježišovi – jeho slovám i jeho Osobe, ktorá k nám prichádza v kúsku premenenej Hostie.